

Dosarul nr. 2ra-885/20

Prima instanță: (Judecătoria Chișinău, sediul Centru) L. Bagrin

Instanța de apel: (Curtea de Apel Chișinău) M. Anton, I. Țurcan, V. Cotorobai

Î N C H E I E R E

24 iunie 2020

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al
Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Dumitru Mardari
Iurie Bejenaru
Mariana Pitic

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Dari Efim, reprezentat de avocatul Ionaș Gheorghe,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Dari Efim împotriva lui Manolache Gheorghe cu privire la încasarea prejudiciului material și moral cauzat prin contravenție,

împotriva deciziei din 28 noiembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul declarat de Dari Efim și s-a menținut hotărârea din 18 iunie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru,

c o n s t a ț ă :

La 22 iulie 2013, Dari Efim a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Manolache Gheorghe cu privire la încasarea prejudiciului material și moral cauzat prin contravenție.

În motivarea acțiunii, Dari Efim a menționat că potrivit procesului-verbal cu privire la contravenție și deciziei agentului constatator din 24 ianuarie 2013, Manolache Gheorghe a fost recunoscut vinovat de comiterea contravenției prevăzute de art. 78 alin. (1) Cod contravențional, cu stabilirea pedepsei sub formă de amendă în mărime de 10 unități convenționale.

Prin hotărârea din 28 iulie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, a fost repusă în termen contestația depusă de Manolache Gheorghe împotriva procesului-verbal din 24 ianuarie 2013, a fost admisă contestația și s-a declarat nul procesul-verbal întocmit în privința lui Manolache Gheorghe.

Prin decizia din 04 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, s-au respins recursurile declarate de Dari Efim și agentul constatator cu menținerea hotărârii din 28 iulie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

Reclamantul a invocat că instanțele de judecată au constatat nulitatea procesului-verbal cu privire la contravenție în privința lui Manolache Gheorghe pe motivul nerespectării de către agentul constator a normelor legale de aducere la cunoștință a deciziei adoptate și drepturilor contravenientului.

Astfel reclamantul a reiterat că instanțele de judecată nu au pus la îndoială vinovăția lui Manolache Gheorghe în comiterea contravenției prevăzute de art. 78 alin. (1) Cod contravențional.

La fel, a specificat că vinovăția lui Manolache Gheorghe se confirmă prin Raportul de expertiză medico-legală, prin care s-a constatat trauma cranio-cerebrală închisă, manifestată prin comoție cerebrală, care a fost cauzată în rezultatul acțiunii traumatice a unui obiect contodont, dur, care condiționează dereglarea stării sănătății de scurtă durată și se califică ca vătămare corporală ușoară.

Prin urmare, în rezultatul vătămarilor corporale, i-a fost cauzat prejudiciu material și moral.

A solicitat Dari Efim, inclusiv prin cererea de modificare a pretențiilor (f.d. 206-210 Vol. I), încasarea de la Manolache Gheorghe a sumei de 11 877,9 lei cu titlu de prejudiciu material, încasarea sumei de 200 000 lei cu titlu de prejudiciu moral și încasarea sumei de 5 000 lei cu titlu de cheltuieli de asistență juridică.

Prin hotărârea din 18 iunie 2019 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, s-a respins cererea de chemare în judecată depusă de Dari Efim.

S-a admis parțial pretenția lui Manolache Gheorghe cu privire la încasarea de cheltuielilor de asistență juridică.

S-a încasat de la Dari Efim în beneficiul lui Manolache Gheorghe suma de 4 000 lei cu titlu de cheltuieli de asistență juridică.

În rest, cerința s-a respins.

Pentru a se pronunța astfel, prima instanță cu referire la circumstanțele cauzei a reținut că în speța dedusă judecării - fapta concretă cu caracter ilicit săvârșită de către pârâtul Manolache Gheorghe, se invocă ca fiind manifestată prin acțiunea de cauzare a leziunilor corporale lui Dari Efim.

Deci, instanța de fond constatat că probatoriul administrat nu denotă astfel de circumstanțe.

Or, prin hotărârea din 04 octombrie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, menținută prin decizia din 04 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, are puterea lucrului judecat, caracter obligatoriu pentru soluționarea cauzei civile și prin efectele sale, constituie temei al degrevării de probațiune în conformitate cu art. 123 alin. (6) din Codul de procedură civilă.

Astfel, prima instanță a concluzionat că vinovăția persoanei în comiterea unui fapt ilicit urmează a fi demonstrată printr-un act oficial, inclusiv: sentința, hotărârea instanței judecătorești și nicidecum prin careva demersuri către organele competente sau cereri.

Respectiv, instanța de fond a conchis că așa cum în cadrul procesului contravențional nu s-a dovedit existența faptei imputabile pârâtului cauzatoare de prejudicii, precum și vinovăția acestuia, instanța civilă nu poate dispune asupra

efectelor juridice civile, în măsura în care aceste acte nu au avut loc sau nu a fost săvârșită de pârât.

La fel, instanța a specificat că răspunderea pentru prejudiciul cauzat prin vătămare a integrității corporale sau prin altă vătămare a sănătății este o răspundere delictuală, care trebuie să conțină următoarele condiții generale: existența unui prejudiciu, existența unei fapte ilicite, legătura de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciul cauzat, existența vinovăției persoanei care a săvârșit fapta ilicită.

Prin urmare, instanța de fond a concluzionat că condițiile respective nu sunt întrunite în speță, fapt care impune concluzia privind lipsa pretinsei fapte ilicite săvârșită de Manolache Gheorghe față de Dari Efim.

În consecință, referitor la legătura causală dintre prejudiciu și fapta ilicită, instanța de judecată a reținut că existența acesteia este obligatorie, în contextul în care prejudiciul pretins de reclamant poate fi reparat în cazul și în măsura în care este consecință directă a faptei ilicite săvârșite de pârât.

La caz, instanța de fond a apreciat critic relevanța Raportului de constatare medico-legală, care a fost întocmit în perioada 19 martie 2013 – 02 aprilie 2013, pe baza documentelor medicale ale lui Dari Efim și nicidecum în prezența persoanei vătămată.

Deci, instanța de judecată a conchis că expertul și-a bazat concluziile doar pe înscrisurile prezentate de solicitant, iar acestea nu sunt de natură să elucideze existența legăturii cauzale în sensul indicat.

Referitor la bonurile fiscale prezentate de reclamant în vederea procurării medicamentelor, instanța a reținut că reclamantul a omis specificarea necesității fiecăruia dintre preparatele achiziționate întru demonstrarea legăturii cauzale directe dintre suportarea traumei cranio-cerebrale prin comoție cerebrală și administrarea medicamentelor respective.

Mai mult ca atât, reclamantul nu a prezentat înscrisuri care demonstrează prescrierea unor asemenea medicamente de către medicul specialist anume în tratarea afecțiunii depistate.

În acest context, prima instanță a considerat că legătura causală dintre prejudiciul invocat și fapta ilicită a lui Manolache Gheorghe nu este prezentă și demonstrată.

Prin decizia din 28 noiembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de Dari Efim și s-a menținut hotărârea din 18 iunie 2019 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru.

La 13 aprilie 2020, prin intermediul oficiului poștal, Dari Efim, reprezentat de avocatul Ionaș Gheorghe a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea hotărârilor judecătorești, cu emiterea unei noi hotărâri, prin care acțiunea să fie admisă.

Recurentul Dari Efim, în motivarea recursului a invocat că faptele constatate de instanțele de judecată sunt în contradicție cu circumstanțele cauzei, precum și faptul că la examinarea cauzei, au fost aplicate eronat normele de drept material.

Recurentul a relatat că declararea nulității procesului-verbal cu privire la contravenție nu exclude faptul cauzării vătămarilor corporale unei victime și obligativitatea contravenientului de a recupera prejudiciul cauzat.

Or, vinovăția lui Manolache Gheorghe se confirmă prin Raportul de expertiză medico-legală, prin care s-a constatat trauma cranio-cerebrală închisă, manifestată prin comoție cerebrală, care a fost cauzată în rezultatul acțiunii traumatice a unui obiect contodont, dur, care condiționează dereglarea stării sănătății de scurtă durată și se califică ca vătămare corporală ușoară, procesul-verbal cu privire la contravenție, declarațiile martorilor Caproșu Tatiana și Popescu Irina.

În opinia recurentului, prin probele menționate se constată cauzarea de către Manolache Gheorghe a vătămarilor corporale ușoare.

De asemenea, recurentul a specificat că în urma traumelor cauzate de către Manolache Gheorghe, a pierdut capacitatea deplină de muncă (care constituie doar 70%).

La 22 mai 2020, instanța de recurs a expediat în adresa intimatului copia recursului, fiind recepționat de către Manolache Gheorghe la data de 27 mai 2020 (f.d. 82).

La 22 iunie 2020, Manolache Gheorghe, reprezentat de avocatul Eni Artiom, a depus referință la recursul declarat de Dari Efim, prin care a solicitat să fie considerat inadmisibil.

Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Chișinău a emis dispozitivul deciziei la 28 noiembrie 2019, iar la 20 februarie 2020, reprezentantul recurentului a recepționat prin poșta electronică decizia motivată a instanței de apel (f.d. 70).

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Recursul a fost declarat la 13 aprilie 2020, respectiv se consideră depus în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 din Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise (Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Dari Efim, reprezentat de avocatul Ionaș Gheorghe, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Dari Efim, reprezentat de avocatul Ionaș Gheorghe.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Dumitru Mardari

judecătorii

Iurie Bejenaru

Mariana Pitic